

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce **G.H.** zastoupeného Mgr. Umarem Switatem, advokátem se sídlem Praha 4, Dědinova 2011/19, proti žalovanému **Policii ČR, Krajskému ředitelství hlavního města Prahy, Odboru cizinecké policie,** se sídlem Praha 8, Křižíkova 12, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 1. 2011, č. j. 5 A 5/2011 - 24,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 13. 12. 2010, č. j. CPPH-25648/ČJ-2010-004003 (dále jen „napadené rozhodnutí“) vydaným Policií České republiky, Oblastním ředitelstvím služby cizinecké policie Praha, Odborem specializovaných činností, Oddělením pátrání, bylo rozhodnuto, že se podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění platném pro projednávanou věc, t. j. do 31. 12. 2010 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) žalobce zajišťuje za účelem správního vyhoštění. Citované rozhodnutí napadl žalobce u Městského soudu v Praze žalobou; ten ji rozsudkem ze dne 28. 1. 2011, č. j. 5 A 5/2011 - 24, zamítl.

Z hlediska skutkového stavu věci vycházel městský soud z následujících skutkových zjištění: Žalobci byl pravomocným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1, sp. zn. 7 T 121/95, uložen pro trestný čin podvodu trest vyhoštění na dobu neurčitou; dne 21. 11. 1995 byl pak vyhoštěn. Dne 7. 12. 2010 byl žalobce zadržen na území ČR, kde se prokazoval padělaným cestovním dokladem. Dne 8. 12. 2010 mu bylo doručeno

oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. a) bodu 3 zákona o pobytu cizinců v návaznosti na § 119 odst. 1 písm. c) body 1, 2 a 3 téhož zákona. Ve správním řízení bylo zjištěno, že je žalobce veden v evidenci nežádoucích osob, na území ČR pobývá v rozporu s rozsudkem soudu a bez platného cestovního dokladu. Městský soud dále vycházel z dokladu, obsaženého ve správním spise, z něhož vyplývá, že žalobce byl v době rozhodování žalovaného o zajištění zařazen do evidence nežádoucích osob na základě soudního vyhoštění, a to na dobu od 22. 11. 1995 do 31. 12. 2999 (tedy na dobu neurčitou). Správní spis sice neobsahuje zmiňovaný trestní rozsudek, žalobce však tuto skutečnost nikterak nezpochybňoval.

Pokud jde o zařazení žalobce do informačního systému smluvních států [důvod pro zajištění cizince podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců], shledal městský soud, že správní spis obsahuje toliko informaci ze dne 13. 12. 2010, v níž žalovaný žalobci sdělil, že požádá o zařazení záznamu o jeho osobě do informačního systému smluvních států, tvořících schengenský prostor. Obsah správního spisu však podle městského soudu spolehlivě nedokládá, zda byl žalobce ke dni vydání rozhodnutí o zajištění (13. 12. 2010) do informačního systému smluvních států fakticky zařazen. To však nepovažoval za rozhodné v situaci, kdy žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí výslovně uvedl (a obsah správního spisu to potvrzuje), že žalobce je veden v evidenci nežádoucích osob. Tato skutečnost je důvodem pro zajištění cizince podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí shledal důvodnou obavu, že žalobce, který hrubým způsobem porušil právní předpisy ČR (zdržoval se na území v rozporu s rozsudkem, kterým mu bylo uloženo vyhoštění na dobu neurčitou, bez platného cestovního dokladu a prokazoval se pozměněným dokladem občana EU), by je i nadále porušoval. S tímto závěrem městský soud souhlasil a konstatoval, že zjištěné skutečnosti odůvodňují obavu z narušení veřejného pořádku žalobcem, a to závažným způsobem. Městský soud tak měl za doložené, že podmínky pro zajištění cizince, spočívající v existenci nebezpečí, že by cizinec mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek a v tom, že byl veden v evidenci nežádoucích osob, byly splněny [§ 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců].

Námitce žalobce, že jeho zajištění dne 13. 12. 2010 bylo nezákonné a svévolné, neboť ho žalovaný mohl zajistit už dne 8. 12. 2010 (při oznámení zahájení řízení o správním vyhoštění) nebo dne 9. 12. 2010 (kdy byl zajištěn policisty v soudní síni ihned po odsouzení za přečiny trestním příkazem sp. zn. 2 T 137/2010), městský soud nepřisvědčil. Ze správního spisu zjistil, že dne 9. 12. 2010 byl žalobce zajištěn podle § 27 odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Policii ČR“), odmítl ustanoveného tlumočníka a vzhledem k tomu, že jiného nebylo možno ustanovit a končila lhůta 48 hodin od omezení osobní svobody, tj. od 7. 12. 2010, 20:15 hodin, byl žalobci předán výjezdní příkaz a byl propuštěn na svobodu; současně byl předvolán na 13. 12. 2010. Na toto předvolání se žalobce dobrovolně dostavil a teprve tehdy byl zajištěn podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Popsaný postup ovšem dle městského soudu nebyl nezákonný. Námitku žalobce, že dobrovolným dostavením se k žalovanému prokázal, že nemíní v protiprávním jednání pokračovat a že má zájem záležitost řešit, považoval totiž za nepřesvědčivou. Žalobce uváděl, že jeho jednání nemohlo založit narušení veřejného pořádku závažným způsobem, neboť jedinou jeho motivací bylo setkání s bratrem, občanem ČR. K tomu městský soud uvedl, že ani taková

motivace by žalobcovo jednání ospravedlnit nemohla. Navíc ze správního spisu vyplývá, že bylo provedeno šetření na tvrzených adresách pobytu bratra žalobce, kde však nebyly zjištěny ani zvonky ani poštovní schránky, označené jménem žalobcova bratra, a ani nájemníci ho podle fotografie neztotožnili.

Žalobce konečně namítal, že trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 9. 12. 2010, sp. zn. 2 T 137/2010, byl shledán vinným ze spáchání přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání, v souběhu s přečinem padělání a pozměňování veřejné listiny, a to na stejném skutkovém základě, na jakém s ním bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění. Podle žalobce tak vznikla překážka věci pravomocně rozhodnuté a správní řízení o vyhoštění mělo být proto zastaveno. I tuto námitku shledal městský soud nedůvodnou. Uvedl, že trestní soud rozhodl o vině a trestu ve věci přečinů podle trestního zákoníku, zatímco správní orgán v řízení o správním vyhoštění zvažuje existenci důvodů opravňujících uložení správního vyhoštění cizince. To nemá trestní charakter, ale je svou povahou specifickým preventivním opatřením v oblasti kontroly přistěhovalectví. Pravomocné rozhodnutí trestního soudu ve věci přečinů žalobce proto neznamená překážku věci pravomocně rozhodnuté v řízení o jeho správním vyhoštění. Žalobce dále argumentoval, že tím, že soud v uvedené trestní věci na žalobce neuvalil vyhošťovací vazbu podle § 350c trestního řádu, potvrdil, že nehrozí obava, že se žalobce bude skrývat nebo jinak mařit výkon trestu vyhoštění. K tomu městský soud uvedl, že neuvalení vyhošťovací vazby trestním soudem neznamená, že nebyly dány podmínky pro zajištění žalobce za účelem vyhoštění, stanovené zákonem o pobytu cizinců.

Rozsudek městského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“), kasační stížností opírající se o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel nejprve namítá *„nezákonnost, nesprávnost, zmatečnost a nepřezkoumatelnost“* napadeného rozhodnutí žalovaného pro nesrozumitelnost spočívající v tom, že v řízení o zajištění došlo k procesním pochybením. Žalovaný si neopatřil potřebné doklady podle § 50 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a neopatřil si výpovědi případných svědků podle § 51 odst. 1 správního řádu, kteří mohli vypovídat ve stěžovatelův prospěch.

Stěžovatel uvádí, že dne 8. 12. 2010 s ním bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění; po jeho *zadržení* měl žalovaný možnost zajistit ho podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Tuto možnost nevyužil a věc předal Obvodnímu státnímu zastupitelství v Praze s podnětem k podání návrhu na potrestání. Dne 9. 12. 2010 byl Obvodním soudem pro Prahu 1 sp. zn. 2 T 137/2010 vydán stěžovateli trestní příkaz, kterým byl shledán vinným přečinem maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání, v souběhu s přečinem padělání a pozměnění veřejné listiny, a to na stejném skutkovém základě, pro který bylo se stěžovatelem zahájeno řízení o správním vyhoštění. Stěžovateli byl uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání jednoho roku, který mu byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání dvou let. Trestní příkaz okamžitě nabyl právní moci, neboť stěžovatel i státní zástupce se vzdali práva odporu. Současně byl stěžovatel dle § 314b odst. 2 trestního řádu propuštěn ze zadržení. Hned poté však došlo k opětovnému *zadržení* stěžovatele žalovaným. To považuje stěžovatel za nezákonné, neboť k němu došlo v rozporu

s usnesením soudu o propuštění na svobodu. Žalovaný měl vzít v úvahu, že trestní soud na stěžovatele neuvalil podle § 350c trestního řádu vyhošťovací vazbu, čímž potvrdil, že u něj nehrozí obava, že se bude skrývat nebo jinak mařit výkon trestu vyhoštění.

Stěžovatel je dále přesvědčen, že i postup žalovaného dne 13. 12. 2010, kdy byl potřetí zadržen, je nezákonný. V této době měl již stěžovatel vízum a jeho pobyt na svobodě byl legalizován. K žalovanému se dostavil dne 13. 12. 2010 v dobré víře, čímž dal najevo, že hodlá spolupracovat. Žalovaný přesto projevené dobré víry zneužil a po stěžovatelově příchodu ho zajistil. Toto rozhodnutí považuje stěžovatel za zcela svévolné a protiprávní; žalovaný měl několikrát možnost ho zajistit, přesto tak neučinil. Pokud důvody k zajištění nebyly shledány ve dnech 8. 12. a 9. 12. 2010, neumí si stěžovatel vysvětlit, proč byly náhle shledány dne 13. 12. 2010, a to za situace, kdy je třeba důvody zajištění vykládat restriktivně, neboť jde o omezení osobní svobody cizince.

Dále stěžovatel namítá, že žalovaný nezdůvodnil, jakým způsobem by mohl stěžovatel v budoucnu ohrozit bezpečnost státu, respektive závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Protiprávní jednání, kterého se stěžovatel dopustil, nedosahuje takové intenzity, neboť jeho motivací bylo shledat se s bratrem, občanem ČR; taková motivace je z lidského hlediska pochopitelná.

Stěžovatel konečně namítá, že trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 9. 12. 2010, sp. zn. 2 T 137/2010, vznikla překážka věci rozhodnuté a žalovaný měl z toho důvodu řízení o správním vyhoštění zastavit. Není totiž možné postihovat stěžovatele za totožný skutek v řízení trestním a následně i v řízení správním.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 1, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

S ohledem na změnu právní úpravy v otázce kompetencí správních orgánů při rozhodování dle zákona o pobytu cizinců, byl Nejvyšší správní soud nejprve povinen posoudit, zda nedošlo ke změně, která by vyústila ve změnu na straně pasivně legitimovaného účastníka soudního řízení. Napadené rozhodnutí vydala *Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Praha, Odbor specializovaných činností, Oddělení pátrání*. Zákonem č. 427/2010 Sb., kterým se mění, mimo jiné, zákon o pobytu cizinců, došlo s účinností od 1. 1. 2011 k přechodu působnosti v oblasti rozhodování o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění. V souvislosti s účinností tohoto zákona původně žalovaný správní orgán *Policie ČR, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Praha* zanikl a odpovídající pravomoc přešla na *Policii ČR, Krajské ředitelství hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie* [§ 124 ve spojení s § 161 odst. 1 písm. b) a § 164 odst. 1 písm. v) zákona o pobytu cizinců]. Procesní nástupnictví na straně žalovaného je přitom výslovně upraveno v § 69 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení je žalovaným ten správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo ten správní orgán, na který jeho působnost přešla. Na základě tohoto ustanovení se stává žalovaným přímo ze zákona ten správní orgán, na něhož působnost v dané věci přešla, tedy *Policie ČR, Krajské ředitelství hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie*.

Pokud jde o samotné kasační námitky, Nejvyšší správní soud je nucen nejprve konstatovat, že stěžovatel v kasační stížnosti v podstatě pouze zopakoval žalobní body, se kterými se již vypořádal městský soud. Řízení o kasační stížnosti je přitom ovládáno dispoziční zásadou (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.), a proto preciznost ve formulaci obsahu stížnostních bodů a jejich odůvodnění v kasační stížnosti v podstatě předurčuje obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011 č. j. 1 As 67/2011 – 108, nebo rozsudek ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54; všechna citovaná rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z http://nssoud.cz). Z úřední povinnosti posuzuje zdejší soud pouze to, zda nebylo řízení před krajským soudem zmatečné, zda nebylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, není-li napadené rozhodnutí soudu nepřezkoumatelné, anebo zda rozhodnutí správního orgánu není nicotné (§ 109 odst. 3 věta za středníkem s. ř. s.). Pokud tedy stěžovatel usiloval o procesní úspěšnost v kasačním řízení, měl důvody kasační stížnosti konkretizovat, nikoli fakticky znovu uvádět žalobní argumentaci.

Podle § 124 odst. 1, zákona o pobytu cizinců platí, že *policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno sdělení o zahájení řízení o správním vyhoštění nebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto, je-li nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo mařit anebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména* [písm. b)] *je-li zjištěno, že cizinec je evidován v evidenci nežádoucích osob (§ 154), nebo* [písm. c)] *je nežádoucí osobou zařazenou do informačního systému smluvních států.*

Městský soud při aplikaci shora uvedeného ustanovení správně dovodil, že k tomu, aby mohlo být ve stěžovatelově případě rozhodnuto o jeho zajištění, právní úprava předepisuje kumulativní splnění dvou podmínek. Jednak bylo třeba prokázat minimálně doručení sdělení o zahájení řízení o správním vyhoštění, jednak zde prokazatelně muselo existovat nebezpečí, že by stěžovatel mohl ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo mařit anebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Tuto druhou podmínku zákon ještě demonstrativně doplňuje o případy, kdy se bez dalšího považuje za naplněnou [písmena a) až c) shora citovaného ustanovení]. Takovou demonstrativně uvedenou skutečností je, mimo jiné, zjištění, že cizinec je evidován v evidenci nežádoucích osob dle § 154 zákona o pobytu cizinců [§ 124 odst. 1 písm. b) zákona]. Městský soud naznal, že obě podmínky pro zajištění stěžovatele ve smyslu posledně citovaného ustanovení splněny byly; pokud jde o podmínku druhou, vycházel z obsahu správního spisu, který dokládá, že je stěžovatel evidován v evidenci nežádoucích osob, což naplňuje dikci ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. ze kterých se dokládá, že stěžovatel opakovaně vědomě porušuje platné právní předpisy, včetně zákona o pobytu cizinců. Nadto městský soud konstatoval, že dle obsahu správního spisu stěžovatel pobýval na území ČR bez oprávnění k pobytu a bez platného cestovního dokladu v rozporu s dříve uloženou povinností opustit území (trest vyhoštění na neurčito) a prokazoval se padělaným a pozměněným dokladem. Z toho měl postaveno na jisto, že skutečně existuje důvodná obava z narušení veřejného pořádku závažným způsobem ze strany stěžovatele. Současně městský soud nepřehlédl fakt, že rozhodnutí žalovaného se ve výroku explicitně opírá o důvod uvedený v ustanovení § 124 odst. 1 písm. c) zákona; vyslovil však názor, že toto pochybení nemůže mít na zákonnost rozhodnutí vliv, neboť reálně prokázaný důvod ve smyslu ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona je uveden v odůvodnění rozhodnutí. Tento dílčí závěr městského soudu kasační stížnost nezpochybňuje a Nejvyšší správní soud, vázán dispoziční zásadou, se jím tedy z hlediska meritorního přezkumu nezabýval.

Institut zajištění cizince za účelem správního vyhoštění má zabezpečit, aby cizinci, kteří jsou podrobeni vyhošťovací proceduře (v jakémkoli stádiu příslušného správního řízení nebo i po jeho skončení), nemohli mařit či ztěžovat účel správního vyhoštění (první důvod) nebo v mezidobí ohrožovat bezpečnost státu (druhý důvod) nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek (třetí důvod). Je přitom podstatné, že § 124 zákona o pobytu cizinců zakotvuje *oprávnění* policie cizince zajistit, neukládá jí však *povinnost* tímto způsobem postupovat. To znamená, že je věcí správního uvážení policie, zda i při formálním splnění všech zákonných podmínek pro postup ve smyslu § 124 zákona o pobytu cizinců, toto oprávnění využije. Z hlediska požadavků na odůvodnění rozhodnutí vydaného v tomto procesním režimu je tedy vždy nutné, aby správní orgán konkretizoval, proč se rozhodl svého zákonného oprávnění využít a rozhodnout o zajištění cizince; nelze se proto spokojit s tím, ustane-li toliko na formálním konstatování splnění zákonem předpokládaných podmínek. Tento požadavek považuje Nejvyšší správní soud za zcela legitimní i při vědomí nutnosti rozhodovat bezodkladně, neboť zajištění je významným zásahem do právního postavení cizince, které se esenciálním způsobem dotýká jeho osobní svobody.

Městský soud se v projednávané věci správně nespokojil pouze s posouzením naplnění formálních podmínek pro zajištění stěžovatele, ale posuzoval závěry žalovaného

v celkovém kontextu zjištění plynoucích ze správního spisu. Zde aproboval názor žalovaného o existenci reálného nebezpečí, že by stěžovatel mohl *závažným způsobem narušit veřejný pořádek*. Nejvyšší správní soud ve shodě s ním nemůže přehlédnout, že katalog protiprávního jednání stěžovatele je pestrý a pro závěr o existenci *hrozby závažného narušení veřejného pořádku* přesvědčivý. Stěžovatel vstoupil na území ČR v rozporu s uloženým trestem vyhoštění na dobu neurčitou a prokazoval se pozměněným cestovním dokladem a řidičským průkazem. Tato porušení právních předpisů jsou způsobilá vyvolat obavu, že by stěžovatel mohl v porušování právního řádu ČR a potažmo *veřejného pořádku* ČR pokračovat. Nejvyšší správní soud má, ve shodě s názorem městského soudu, rovněž za postavené najisto, že stěžovatel nemá žádné úzké vazby k ČR. Jestliže stěžovatel namítal, že na území ČR přicestoval nelegálně z pochopitelného důvodu, a to ve snaze setkat se s bratrem, který je státním občanem ČR, tento tvrzený důvod nemůže bez dalšího ničeho změnit na závěru, že stěžovatel svým jednáním opakovaně porušil právní předpisy ČR a z toho důvodu hrozí obava z *narušení veřejného pořádku závažným způsobem.* Městský soud správně akcentoval fakt, že dle obsahu správního spisu policejní orgány provedly místní šetření na adresách uvedených stěžovatelem, avšak nebylo zjištěno, že by se tam bratr stěžovatele zdržoval (v místě nebyly zjištěny zvonky ani označené schránky, ani podle fotografie jej oslovení nájemníci nebyli schopni identifikovat).

Právní hodnocení věci městským soudem je v souladu s tím, jak pojem *veřejný pořádek*, respektive *závažné narušení veřejného pořádku,* v nedávně době vyložil rozšířený senát zdejšího soudu v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 – 151. V něm se konstatuje, že zákon o pobytu cizinců používá těchto pojmů na různých místech v souvislosti s různými instituty, proto je třeba při výkladu těchto pojmů brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity. Rozšířený senát se konkrétně zabýval významem pojmu *veřejný pořádek* v řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Dospěl přitom k závěru, že *„jednání cizince je narušením veřejného pořádku ve smyslu § 119 odst. 2 písm. b) cizineckého zákona v prvé řadě tehdy, pokud je jeho jednání skutečným, aktuálním a dostatečně závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti. V řadě druhé však rozšířený senát připomíná, že toto kritérium je v souladu se směrnicí 2004/38/ES (srov. čl. 27 odst. 2) stále pouze obecným kritériem posouzení možného použití výhrady veřejného pořádku. Při použití § 119 je tak nutné rovněž zohlednit, že v tomto případě se jedná o v podstatě nejvážnější možný zásah do práv cizince. Z toho důvodu je nezbytné dané ustanovení aplikovat pouze v souladu se zásadou přiměřenosti, tedy pouze s ohledem na danou situaci cizince, konkrétně tedy s ohledem na stupeň integrace cizince, jeho osobní a rodinné poměry, věk, délku pobytu na území, zdravotní stav či vazby na zemi původu.“*

K námitce existence překážky věci rozhodnuté je třeba uvést, že v případě stěžovatele se předmět trestního řízení a řízení o správním vyhoštění po skutkové stránce částečně překrývá. To však nic nemění na tom, že se jedná o samostatná řízení se samostatnými předměty řízení, přičemž výsledek jednoho z nich není odvislý od řízení druhého. Správní orgán rozhodující o správním vyhoštění je povinen posoudit naplnění podmínek vyhoštění samostatně, bez ohledu na to, zda byl cizinec na základě stejného skutkového základu shledán vinným ze spáchání trestného činu. Správní vyhoštění není trestním opatřením, nýbrž specifickým preventivním opatřením na úseku

kontroly přistěhovalectví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 7. 2004, č. j. 5 Azs 94/2005 – 52, publikovaném pod č. 1164/2007 Sb. NSS, konstatoval že *„[s]právní vyhoštění je (...) svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. Uvedený zákaz pobytu není sankcí, resp. trestem uloženým v trestní řízení, ale správním opatřením omezujícím cizince ve svobodě jeho volného pohybu.“* (k této otázce srov. též rozsudek zdejšího soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 1 As 11/2008 – 59, publikovaný pod č. 1639/2008 Sb. NSS). Je tedy zřejmé, že městský soud tuto námitku správně posoudil jako nedůvodnou.

Stěžovatel rovněž namítal nezákonnost postupu policejních orgánů při vlastním zajišťování; v tomto kontextu poukázal na to, že mu není jasné, proč byl zajištěn až dne 13. 12. 2010, když se tak, při nezměněném skutkovém stavu, mohlo stát již dne 8. 12. 2010 nebo dne 9. 12. 2010. Tuto námitku již vypořádal městský soud a Nejvyšší správní soud se s jeho závěry ztotožňuje. Z obsahu správního spisu na č. l. 1, ve spojení s úředním záznamem na č. l. 23, se podává, že dne 7. 12. 2010 ve 20:15 hod. byl stěžovatel zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona o Policii ČR, tedy pro existenci důvodné domněnky, že jako cizinec neoprávněně vstoupil na území ČR nebo zde neoprávněně pobývá. Téhož dne ve 20:45 hod. byl zadržen podle § 76 trestního řádu, a to se souhlasem státní zástupkyně. Dne 8. 12. 2010 v 18:30 byl stěžovatel předán do policejní cely a bylo proti němu vedeno zkrácené přípravné trestní řízení; téhož dne mu bylo rovněž předáno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění. Dne 9. 12. 2010 ve 14:00 hod. proběhlo u Obvodního soudu pro Prahu 1 hlavní líčení, na kterém byl vydán trestní příkaz, sp. zn. 2 T 137/2010. Stěžovatel byl následně propuštěn ze zadržení dne 9. 12. 2010 v 15:00 hod. Ze záznamu o omezení osobní svobody na č. l. 15, ve spojení s úředním záznamem na č. l. 23, se podává, že stěžovatel byl hned vzápětí (v 15:15 hod.) opětovně zajištěn podle § 27 odst. 2 zákona o Policii ČR, tedy do doby, než mu příslušný orgán doručí rozhodnutí o ukončení pobytu. Následně bylo pokračováno v řízení o správním vyhoštění. Stěžovatel však odmítl ustanoveného tlumočníka, a jelikož jiného nebylo možno v časové tísni ustanovit, byl ze zajištění propuštěn na svobodu dne 9. 12. 2010 v 20:15 hod. Na popsaném postupu příslušných orgánů neshledává Nejvyšší správní soud ničeho nezákonného ani svévolného; naopak z argumentace stěžovatele je zřejmé, že mu účel jednotlivých omezení osobní svobody a zákonný podklad k takovému postupu nejsou zcela srozumitelné. Stěžovatel totiž zaměňuje pojmy *zajištění* a *zadržení*; zatímco zajištění je opatření, které je v rukou orgánů Policie ČR a má povahu neodkladných úkonů, jimiž se odvrací bezprostřední nebezpečí v zákonem taxativně stanovených případech, zadržení je institutem trestního řízení. Jestliže byl tedy stěžovatel zajišťován nejprve pro důvodné podezření, že jeho vstup a pobyt na území ČR byl neoprávněný [§ 27 odst. 1 písm. d) zákona o Policii ČR] a později z důvodu probíhajícího řízení o vyhoštění (§ 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), jde o postupy zcela autonomní na úkonech orgánů činných v trestním řízení. Ze shora popsaného sledu událostí je zcela evidentní, že (zjednodušeně řečeno) *zajištění* stěžovatele provedené dle § 27 odst. 1 zákona o Policii ČR bylo (rozhodnutím orgánu činného v trestním řízení) nahrazeno *zadržením* pro potřeby trestního řízení; jelikož ihned po skončení trestního řízení byly orgány policie názoru, že původní důvod zajištění trvá, stěžovatele opětovně a ze stejných důvodů *zajistily*. Celková lhůta *zajištění* přitom nesměla překročit 48 hodin; proto byl stěžovatel ze zajištění dle § 27 odst. 1 písm. d) odst. 2 zákona o Policii ČR propuštěn. Pokud byl následně stěžovatel předvolán na den 13. 12. 2010 za

účelem pokračování řízení o správním vyhoštění a téhož dne ve 13:40 hod. byl stěžovatel zajištěn podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, opíral se tento postup o jiné zákonné důvody, než tomu bylo v případě předcházejících omezení osobní svobody.

Pokud stěžovatel namítal, že neuvalil-li na něj soud v trestním řízení vyhošťovací vazbu podle § 350c trestního řádu, potvrdil tím, že u stěžovatele nehrozí obava, že se bude skrývat a mařit výkon trestu vyhoštění, nelze než konstatovat, co bylo již uvedeno shora. Postup trestního soudu nemá přímý vliv na řízení o správním vyhoštění ani na zajištění cizince. To, že soud neuvalil na stěžovatele vyhošťovací vazbu, nevypovídá nic o tom, zda jsou či nejsou splněny podmínky pro zajištění cizince podle § 124 zákona o pobytu cizinců.

Konečně v případě kasačních námitek, dle kterých si žalovaný neopatřil potřebné doklady podle § 50 správního řádu, zejména pak výpovědi případných svědků, zde nelze přehlédnout, že nic takového stěžovatel v řízení před městským soudem netvrdil, ač tak učinit mohl. Z tohoto důvodu se jedná o námitky nepřípustně uplatněné podle § 104 odst. 4 s. ř. s., kterými se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat. Zde lze odkázat na rozsudek zdejšího soudu ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006 – 155, publikovaný pod č. 1743/2009 Sb. NSS, ze kterého se podává, že toto ustanovení *„nesleduje restrikci práv fyzických a právnických osob na přístup k soudní ochraně, nýbrž zachování kasačního charakteru řízení o kasační stížnosti. Po aktivně legitimovaných účastnících předcházejícího žalobního řízení lze spravedlivě žádat, aby na principu vigilantibus iura uplatnili veškeré důvody nezákonnosti správního rozhodnutí již v řízení před soudem prvé instance. Pokud tak neučiní, je legitimní, že z hlediska možnosti uplatnění argumentace v dalším stupni ponesou případné nepříznivé následky s tím spojené.“*

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, nezbylo mu, než ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1, věty druhé s. ř. s. rozsudkem zamítnout.

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto v jeho případě rozhodl tak, že se mu právo na náhradu nákladu řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. listopadu 2011

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu